

Bayer Zsolt: Háború és béke (1. rész)

2022 március 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az ok, hogy az amerikaiak és az európaiak miért látják teljesen másképpen Oroszországot

A másik politikai oldalon nagy a baj. Mondjuk úgy inkább, azon a másik bolygón. A bolygót ismerjük, Mészga Aladár járt már ott.

A bolygó neve: Kétdimenzió.

Egy korongbolygóról van szó, ami kétdimenziós, és ahol az emberek csak „e” betűs szavakat mondanak. (Aladár útja óta volt fejlődés a bolygón, mert ma már azt is ki tudják mondani, hogy „Orbáááááá”, és ennek annyira örülnek, hogy nem is nagyon mondanak mást.) Annak idején Aladár egy papírlappal megmentette „Eretnek mestert” (MZP, X nélkül), majd a Guliverklubban átalakította háromdimenziós emberré. „Eretnek mester” pedig közölte Aladárral, hogy „nekem nem kell eme terjedelem”.

Ebben nincs is semmi változás, a bolygó lakói továbbra is kétdimenziósak, ugyanis Aladár nem hozta el ide a Földre „Eretnek mestert”, hanem visszaalakította, s hazavitte a bolygójára. Most onnan ordibál fel, ide, mihozzánk, és egyre dühösebb, az összes többivel együtt.

Nos, a kétdimenziósok most nagyjából ott tartanak, hogy Orbán Viktor a felelős az orosz–ukrán háborúért (nem vicc, tessék a Donáth A. nevű „politikus” bejegyzéseit olvasgatni), továbbá Orbán „veszélyezteteti Magyarország területi épségét és a kárpátaljai magyarok életét” (nem vicc, tessék Márki-Zay nevű „politikus” bejegyzéseit olvasgatni), valamint az a remek ötletük támadt, hogy küldjünk fegyvert és katonákat Ukrajnába (Márki-Zay és Fekete-Győr), és azonnal állítsuk le Paks II-t, és persze „ne üzleteljünk Putyinnal” (az összes kétdimenziós ezt bégeti).

Az is nagyon fontos abban a kétdimenziós világban, hogy most, a háború kitörésekor mindegyik úgy emlékszik, hogy csak mi, a háromdimenziósok nem hittük ennek a háborúnak a kitörését, ők mindig is biztosak voltak benne.

A vezetők elemzők és a mérvadó sajtó is tévedtek.

És akkor fordítsuk komolyra a szót!

Én például nem hittem, hogy Putyin ezt meglépi. Tökéletesen egyetértek Nigel Farage Twitter-üzenetével, jómagam pontosan azt gondolom és azt érzem, amit ő: „Hát tévedtem. Putyin sokkal messzebb ment, mint gondoltam. Ez a 2014-ben kiélezett EU- és NATO-bívtés következménye, nem volt értelme bottal böködni az orosz medvét. Sötét napok ezek Európa számára.”

Igen. Így van. De a történelmi hűség kedvéért tartsunk egy rövid szemlét, kik nem hitték még, hogy ez a háború így eszkalálódik majd, sőt, hogy egyáltalán kitör.

Nem gondolta például a Fitch Ratings:

„A felminősítés lehetőségére utaló eddigi pozitívról stabilra vette vissza Ukrajna »B« államadós-besorolásának kilátását a Fitch Ratings. A nemzetközi hitelminősítő a péntek éjjel Londonban bejelentett döntés indoklásában kifejti: alapeseti előrejelzési forgatókönyve nem számol azzal, hogy teljes körű fegyveres konfliktus robban ki Oroszország és Ukrajna között, de várakozása szerint hosszan elhúzódó erőteljes feszültségre kell számítani, és ebben a környezetben feszesebbé váltak az ukrán gazdaság finanszírozási kondíciói. [...] A Fitch Ratings közölte: az Ukrajna elleni teljes körű orosz inváziót valószínűtlennek tartó alapeseti előrejelzési forgatókönyvet részben az a megfontolás alapozza meg, hogy egy ilyen katonai akcióért Oroszországnak mekkora gazdasági, katonai és geopolitikai árat kellene fizetnie.”

Mindezt a Világgazdaság írta meg, és nem öt éve, hanem most, február 5-én.

És lássuk tovább:

„A német hadsereg főfelügyelője szerint Putyin pontosan kiszámolta, mit is hoz neki a tegnapi bejelentett csapatvisszavonás, így a sakkhúzással bizonyítani akarja, hogy melléfgotak az amerikaiak, amikor korábban azt közölték, hogy ma indul az invázió. Harald Kujat, aki dolgozott a NATO Katonai Bizottságának vezetőjeként is, a

Focus cím? hetilapnak elmondta, hogy alaptalanok a félelmek, mert Oroszország csupán blöfföl. A támadáshoz ugyanis két dolog szükséges: a megfelelő fegyveres er?, az megvan. Viszont kell a háborúhoz a szándék is, az viszont ezúttal hiányzik. Az, hogy Moszkva ennyi embert sorakoztatott fel az ukrán határon, még nem bizonyít semmit, ezt maga Biden is elismerte. Márpedig ha egy országnak nem áll szándékában lerohanni a másikat, akkor ott még nincs katonai fenyegetés. Ezért felesleges vészmadárkodni – véli Kujat.”

Nos, ez volt tehát egy német vezérkari tiszt véleménye, amit a HVG-b?l idéztem, és szintén nem 2014-b?l, hanem most, február 16-án.

És messze nincs vége:

„Itt térhetünk át a mérleg másik nyelvére, vagyis arra, hogy az érdemi katonai beavatkozás vajon tudna-e jobb eredményt elérni. A közvetlen orosz cél a további ukrán felépítkezés ellehetetlenítése. Másfel?l pedig az, hogy a NATO következő éveiben tett döntések során a költséget emelje a szövetség számára: ha most képes volt Moszkva ennyit beleölni egy katonai fenyegetés megteremtésébe, alighanem képes másra is; a háborús küszöb esik, ami egyes logikában tehát azt hozhatja, hogy a NATO »ért az orosz szóból«, és kritikus területeken megtartja a távolságot. Bár ez nem biztos kimenet, de szerepelhetett a moszkvai tervez?k asztalán.

A katonai beavatkozás ennek pontosan az ellenkez?jét hozná. Kijevig elmehetnek kis szerencsével az orosz páncélosok, de utána mi történik? Az ország megszállása nem alternatíva, és a sok helyen leírt »Kijevet körbeveszik, míg oroszbarát vezet?k nem jutnak hatalomra« forгатókönyv se számol a fenntarthatóság hiányával: meddig és milyen módon tudnak az ukránok ellenében egy oroszbarát kormányt a helyén tartani? Ilyen er?feszítés nem lenne költségárányos.

A NATO-tagok ebben a helyzetben – lengyelek, románok, baltiak – brutális er?ket szednének össze, Európa nekifogna egy katonai felkészülésnek egy valódi és véres ukrán háború árnyékában. Ez semmi esetre sem orosz érdek, mivel önmagában az ukrán valóság befolyásolása ehhez kevés nyereség, és anyagilag se biztos, hogy megengedhetné magának Moszkva a kialakuló fegyverkezési versenyt. Tehát egy katonai beavatkozás ugyan katonai szinten sikeres lehet, de politikai szinten kérdéses, hogy mennyi tartós gyümölcsöt hozna a közvetlen célon túl.

Vagy egy egészen más, az elmúlt harminc év paradigmáit felülíró keretben gondolkodik Putyin, amely újra legitimizálná a konvencionális háborút az európai földön. Ez sem kizárt, de az egy másik cikk témája.”

Ez Feledy Botond elemzése, a szerz? Brüsszelben él? külpolitikai szakért?, cikke a G7 Ekonomi véleményrovatában jelent meg február 1-jén, azon a napon, amikor a magyar miniszterelnök Moszkvában találkozott Putyinnal.

„Gigantikus blöff az orosz háborús készül?dés”

És idézzünk még egy alaposnak mondható elemzést:

„Az amerikaiak egyértelm?en – ahogy a NATO keleti frontjára vezérelt egységek példája is mutatja – elképzelhet?nek tartják, hogy Oroszország nyílt támadást indítson Ukrajna ellen, míg az európai szakért?k többsége – és velük kormányaik is – inkább egy gigantikus blöffnek tartják az orosz háborús készül?dést. Ezt részben persze magyarázza az a tény, hogy Nyugat-Európában évtizedek óta elképzelhetetlen egy háború, de a szerz? nem ebben látja a különbség f? okát.

Szerinte ugyanis nem arról van szó, hogy az európaiak kevésbé tartják veszélyesnek Putyint, mint az amerikaiak, hanem pontosan arról, hogy még sötétebb szándékokat tulajdonítanak neki. A nyílt háború messze nem a legrosszabb, amit szerintük az orosz elnök tehet. Abban egyetértenek a nyugati szövetségesek, hogy Putyin alapjaiban akarja megváltoztatni a világ az 1990-es években kialakult rendjét, el akarja billenteni a beállt er?egyensúlyt, ám az amerikaiak szerint ehhez egy valós háborúra van szüksége, az európaiak szerint azonban közelebb kerülhet a céljaihoz, ha fenntartja a feszültséget az ukrán határon, és közben az energiahordozók fegyverként történ? használatával, illetve a kiberhadviselés eszközeivel visel egyfajta hibrid háborút a Nyugat ellen. A nyílt támadás ugyanis meger?síthetné a nyugati szövetségesek közti összetartást, míg az elhúzódó feszültség a széthúzást er?sítheti a NATO soraiban.

Ehhez elég csak megnézni Németország helyzetét. A korábban az Egyesült Államok legstabilabb európai

szövetségeseként számontartott ország Oroszországgal is különleges kapcsolatot tartott fenn, miközben megkerülhetetlen partnere volt a közép- és kelet-európai államoknak. Mostanra a NATO-ban kétségbe vonják a németek eltökéltségét az oroszok elleni kiállásban, miközben Berlin és Moszkva viszonya is súlyos károkat szenvedett. A kelet-európai államok vezetői közül pedig többen is elárulva érzik magukat, amiért nem érzik úgy, hogy a németek kiállnának mellettük. Eközben a német politika lényegében keveset változott, csak éppen a világ változott meg körülötte.” (Nem tudná megszállni Putyin Ukrajnát – de nem is az a legrosszabb, amit tehet; Litván Dániel, Privátbankár, 2022. február 7.)

És végezetül álljon még itt néhány idézet egy rendkívül fontos írásból, amely a Mércé című (gyakorlatilag kommunista) portálon jelent meg.

„Az orosz elnök az elmúlt hetekben egyébként többször is hangoztatta, hogy Oroszország nem fogja megtámadni Ukrajnát, de írásos garanciát kér arra, hogy a NATO nem fogja Ukrajnát felvenni a tagjai közé, amit állítólag a hidegháború lezárásakor megígérték Gorbacsovnak – sok másik országgal egyetemben. És itt kéne az egyszer? diplomatáknak és médiamunkásoknak gyanút fogniuk, hogy Putyin nagy valószínűséggel csak blöfföl ezzel az egész csapatmozgással, és valójában esze ágában sincs támadni. Ugyanis egyrészt nincs semmi írásos bizonyítéka arra, hogy Gorbacsovnak ezt tényleg megígérték (a fiatalabb generáció erre mondaná, hogy pics or it didn't happen), anélkül meg ezen a szinten (is) lehetetlen bármilyen jogi követeléssel élni. Másrészt sem a NATO, sem az EU nem fogadhat a tagjai közé olyan országot, ami hadban áll. Márpedig amíg Ukrajna nem mond le végérvényesen az elcsatolt Krím félszigetről, valamint nem ismeri el a keleti területek elszakadását, gyakorlatilag hadban fog állni, és ez az igazi 22-es csapdája.

Egyetlen ukrán politikai erő sem fogja ezeket felvállalni, amivel gyakorlatilag blokkolják saját nyugati integrációjukat. Magyarán amire Putyin garanciát kér 2022-ben, azt már 2014-ben megszerezte. [...] Ugyanakkor a legfontosabb érv amellett, hogy Putyin blöfföl, az az, hogy bármilyen katonai beavatkozást is hagyott jóvá, az mindig meglepetésszerű akció volt, legyen szó az orosz–grúz konfliktusról Dél-Osztetiában, az orosz légierő bevetéséről Szíriában, vagy a már korábban említett hadműveletekről Ukrajnában. Ha Putyin valóban támadni akarna, akkor valószínűleg a korábban jól bevált taktikát alkalmazná, nem pedig szócsatát vívna a világ vezető diplomatáival. Remélhetőleg nem most fog váltani.” (Vincze Csaba, Mércé, 2022. február 8.)

Európa volt vezetői orosz nagyvállalatokban ücsörögnek.

De. Putyin sajnos most váltott. Ami pedig azt a megállapítást illeti, hogy az amerikaiak és a (nyugat)európaiak miért látják teljesen másképpen Oroszországot, árnyaljuk még egy kis kiegészítéssel. Az a helyzet ugyanis, hogy az EU nyugati felének megbukott vagy kivénhedt és döntő többségükben szocialista, baloldali politikussai elszeregettel ülnek be különböző orosz energiavállalat-óriások vagy bankok igazgatótanácsaiba.

Gerhardt Schröder volt német kancellár (szocialista) a Gazpromnál lelt békés öregkorra.

Wolfgang Schäuble volt osztrák kancellár (Néppárt) a Lukoil vezetőségében üldögél, nyilván ? is fillérékért.

Matteo Renzi volt olasz kormányfő (szocialista) az orosz Delimobil igazgatóságában vigasztalódik. (Állítólag a mostani események hatására lemondott.)

Esko Aho volt finn miniszterelnök (Finn Középpárt) a Sberbank felügyelőbizottságának tagja.

Francois Fillon volt francia kormányfő (Köztestársaságpárt) a Sibur petrokémiai csoport felügyelőbizottságában keresi a kenyérrevalót.

Christian Kern volt osztrák kormányfő (szociáldemokrata) pedig az orosz állami vasúttársaság igazgatósági tagja.

Ehhez képest a jelenlegi amerikai elnök, Joe Biden, még Obama alelnökeként, a kisleányát, Hunter Bident ültette be az ukrán gázipari óriásvállalat, a Burisma Holdings igazgatótanácsába. És ugyanoda ült be az akkori amerikai külügyminiszter, John Kerry fogadott fiának legjobb barátja is. Devon Archer, aki Kerry fogadott fia, Christopher Heinz – a Heinz-féle mártásbirodalom örököse – ?iskolai szobatársa volt.

Ugye, így már kicsit jobban érthető, miért látják másképpen a világot a jenkik és a nyugat-európaiak?

Ezek persze még azok az idők, amikor a CIA ötmilliárd dollárt sem sajnált arra, hogy „forradalom” törjön ki a

Majdanon (Victoria Nuland szíves közlése), és elkezdje Ukrajna amerikai érdekszférává alakítását. De erről majd a következő részben.

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló